

Павліченко Е.В.,

кандидат юридичних наук,
доцент кафедри державно-правових дисциплін та міжнародного права
Донецького юридичного інституту МВС України

Гузенко О.П.,

кандидат економічних наук,
доцент кафедри господарсько-правових дисциплін
Донецького юридичного інституту МВС України

УДК 35.077:340:342

DOI <https://doi.org/10.32845/2663-5666.2019.4.29>

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПРОЦЕСУ РЕФОРМУВАННЯ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ

Постановка проблеми. За останні термінові періоди в Україні продовжується процес активізації реформування системи публічного управління. Зазначений процес може розвиватися лише за наявності науково обґрунтованих форм і методів його правового регулювання. Виникає нагальна потреба визначення змісту реформування публічного управління й розробки напрямів, спрямованих на задоволення потреб громадян, визначення шляхів надання якісних публічних послуг та активну мотивацією надавачів послуг на ефективний результат. Саме тому виникає потреба обґрунтування напрямів щодо забезпечення наявної нормативно-правової основи публічного управління відповідно до нових процесів реформування владних структур, що спрямовані на розбудову надмірної централізації.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Основні постулати з погляду менеджменту до проблем управлінської діяльності були висвітлені у наукових працях класиків управління, таких як А. Файоль, Вульф, Г. Емерсон, М. Мескон, Ф. Тейлор та інших зарубіжних вчених. Нині проблеми реформування публічного управління досліджувались вченими Ю.А. Бондар, А.О. Береза, В.С. Бойченко та ін.

Нормативно-правову основу публічного управління досліджували В.П. Колісник, Г.В. Атаманчук, Т.О. Луценко, Н.В. Павлюк та інші. Проте потребує подальшого розвитку процес удосконалення нормативно-правової основи публічного управління у ході здійснення децентралізації влади в Україні.

Метою статті є удосконалення принципів підходів реформування системи публічного управління та розкриття проблемних аспектів процесу формування нормативно-правової основи публічного управління у контексті децентралізації влади в Україні.

Виклад основного матеріалу. З розвитком процесу реформування публічного управління знає суттєвих змін сам процес управління, його типові риси та властивості.

У сучасних наукових дослідженнях проблемі управління приділяється багато уваги. Упродовж останнього сторіччя теорія і практика управління у світі розвивалися високими темпами, спираючись

на підґрунтя, що було створено школами класичного і наукового менеджменту.

Так, Анрі Фаоль, французький теоретик і практик менеджменту, засновник адміністративної школи управління, обґрунтував функції й принципи управління, які залишаються актуальними [23].

Американський професор Глен Райт визначив підходи у визначенні предмета державного управління, вирізняючи американський та європейський напрями. Перший відкриває шлях для багато дисциплінарного методу вивчення державного управління. Модель, яку застосовують в американському підході, ґрунтується на перевазі методів господарського управління [19].

На жаль, для сучасної системи державного управління характерним є порушення регіональних та виробничих зв'язків. Визначається ідеологічна невідповідність апарату державного управління щодо прийняття управлінських рішень та процесу регулювання реформування державної влади. Визначається керування на основі авторитарно-бюрократичних методів управління, що не в змозі сприймати нові соціальні і політичні цінності. Продовжуються зберігатись деструктивні тенденції в управлінні як результат аномального впливу держави на регулювання суспільних відносин, що проявляється в таких аспектах як надмірність правового регулювання, розширення предмета правового регулювання і детальна регламентація поведінки громадян, бюрократизація права, імітації ефективної діяльності в системі державного управління. Коруптивність охопила всі структури управління а бюрократизм став нормою поведінки державних службовців. Кількість управлінців щороку збільшується.

Ю.А. Бондар відзначає, що ефективність сучасного реформування системи державного управління значною мірою залежить від застосування нових концепцій та форм соціальної взаємодії, уже апробованих у країнах зі сталими традиціями демократичного врядування [1].

Л.О. Бобко зосереджує увагу на питаннях реформування державної служби в контексті децентралізації влади та значенні професійної культури посадових осіб публічної влади [2].

В.С. Бойченко стверджує, що для забезпечення відповідного реформування публічного управління, яке сприятиме сталому розвитку як кожного окремого регіону, так і держави, загалом необхідно забезпечити відповідні умовами й фактори, які ґрунтуються на дослідженні відповідного забезпечення управління розвитком регіону [3].

А.В. Береза робить висновки, що останні рішення та загальна логіка попередніх кроків у сфері реформування державного управління свідчить про намагання реалізувати в Україні положення концепції Нового державного управління, однак інші ключові її вимоги щодо формування процесу управління, передачі низки функцій недержавним організаціям, встановлення чітких критеріїв ефективності не виконуються [4].

Н.В. Павлюк відзначає, що в Україні необхідно активізувати роботу над створенням належної нормативно-правової основи публічного управління, яка повинна узгоджуватися із нормативно-правовим регулюванням процесу децентралізації влади [9].

Для забезпечення політичного напрямку у процесі проведення реформ в Україні створена Національна рада реформ. Основними завданнями Національної ради реформ є визначення пріоритетів реформ, координація дій із реформування, моніторинг реалізації та досягнення цілей реформ [8].

В Україні зроблені висновки проведеного моніторингу сприйняття реформ у суспільстві, що підготовлені Компанією ТОВ «Тейлор Нельсон Софрез Україна» як представника світового лідера в галузі маркетингових досліджень, які зводяться до того, що в Україні необхідно формувати нову концепцію управління, яка виходила б з об'єктивних потреб переходу до цивілізованого ринку, урахувала б специфічні умови становлення Української держави [5].

На даний час розроблена Концепція адміністративної реформи в Україні, затверджена Розпорядженням Державної комісії з проведення в Україні адміністративної реформи, яка визначає мету реформування та спрямована на поліпшення стану організації виконавчої влади. Слід зазначити, що Концепція стосується не тільки управлінських засад, в ній також ставиться завдання переосмислення організаційних і правових основ державного управління, науково-методологічної бази адміністративного права як галузі публічного права [16].

У Концепції визначено п'ять напрямів здійснення адміністративної реформи: створення нової правової бази, що регламентуватиме державне управління в Україні; формування нових інститутів, організаційних структур та інструментів здійснення державного управління; кадрове забезпечення нової системи державного управління; зміцнення та формування нових фінансово-економічних основ забезпечення системи державного управління; наукове та інформаційне забезпечення системи державного управління, формування механізмів наукового інформаційного моніторингу її функціонування.

Здійснення зазначених напрямів розраховано на відносно тривалий період і включає до себе три

етапи: процес реформування системи органів виконавчої влади, системи місцевого самоврядування й адміністративно-територіального устрою держави, питань організаційного, кадрового, фінансово-економічного, інформаційного, наукового забезпечення; створення комплексного механізму організаційного забезпечення адміністративної реформи, який би охоплював головні складові частини адміністративних перетворень; координацію заходів щодо проведення адміністративної реформи.

Правову основу адміністративної реформи становлять Конституція та закони України, які визначають статус центральних і місцевих органів виконавчої влади, систему адміністративно-територіального устрою та організацію місцевого самоврядування.

Перетворення у системі місцевого самоврядування повинні забезпечуватися Координаційною радою з питань місцевого самоврядування при Президентові України та Фондом сприяння місцевому самоврядуванню України [18].

В Україні гостро постало питання щодо вдосконалення системи публічного управління, саме тому було розпочато процес формування нормативно-правової основи публічного управління й опрацювання й удосконалення нормативно-правового забезпечення децентралізації влади.

Децентралізація представляється як процес перерозподілу функцій, повноважень людей або речей від центрального управління до низових його рівнів. Децентралізація є способом організації публічної влади в державі, який передбачає, що адміністративно-територіальні одиниці або інші територіальні утворення наділені правом самостійно вирішувати питання місцевого значення і реалізувати власні завдання у межах, встановлених законодавством. У загальноєвропейському середовищі децентралізацію розуміють як процес широкого перерозподілу відповідальності з метою створення сприятливих умов для участі органів місцевого самоврядування в процесі вироблення, здійснення та застосування законодавства і політики Європейського Союзу.

Розвитку децентралізації сприяло прийняття у 1985 р. Європейської хартії місцевого самоврядування, у якій визначено напрями децентралізації влади, зокрема, відзначалося, що органи місцевого самоврядування є однією з головних основ будь-якого демократичного режиму, право громадян на участь в управлінні державними справами є одним з демократичних принципів, і це право найбільш раціонально може здійснюватися саме на місцевому рівні, а існування органів місцевого самоврядування, наділених реальними повноваженнями, може забезпечити ефективне й близьке до громадянина управління [6].

Значним внеском у процес правового регулювання публічного управління в Україні було прийняття Рекомендацій Комітету міністрів Ради Європи «Про участь громадян у місцевому публічному житті». У цьому документі були визначені нові тенденції щодо формування публічного управління на засадах децентралізації влади, вказано, що:

громадяни є центром демократії, вони складають основу будь-якої демократичної системи; місцева демократія є основою демократії і має функціонувати в напрямі, який висуває нові проблеми, що є наслідком структурних і функціональних змін в організації місцевих урядів [20].

У Рекомендаціях визначено основні тринадцять принципів демократичної участі на місцевому рівні, які спрямовані на утвердження і розвиток публічного управління та децентралізацію влади. У Рекомендаціях визначені заходи щодо заохочення громадян до участі в місцевому публічному житті та на зростання такої участі.

Основним нормативним актом, що становить найважливішу правову основу формування і функціонування публічного управління в Україні є Конституція України. Вона визначає загальні засади конституційного ладу, а це означає, що впровадження системи публічного управління та здійснення децентралізації влади повинні формуватись відповідно до її положень [7].

У Конституції України визначено, що публічна влада існує виключно в інтересах народу, якому належить верховне право вирішення найважливіших питань державного та суспільного життя, формування органів публічної влади, що здійснюватимуть функцію політичного управління, а також право контролю за їх діяльністю [7].

Надзвичайно актуальним для України є нормативно-правовий акт, який визначає її курс на європейську інтеграцію і закладає важливі правові основи для формування публічного управління. Це схвалена Указом Президента України Концепція адаптації інституту державної служби в Україні до стандартів Європейського Союзу. Її прийняття обумовлювалось стратегічним завданням України щодо здійснення комплексу системних перетворень та створення реальних передумов для вступу України до Європейського Союзу. Адаптацію інституту державної служби в Україні до стандартів Європейського Союзу необхідно здійснювати за наступними пріоритетними напрямками: вдосконалення правових засад функціонування державної служби; реформування системи оплати праці державних службовців; встановлення порядку надання державних послуг та вдосконалення нормативного регулювання вимог професійної етики державних службовців; вдосконалення та підвищення ефективності управління державною службою; професіоналізація державної служби. Концепція стала основою дня розроблення Кабінетом Міністрів України із залученням фахівців та науковців як вітчизняних, так і міжнародних організацій нормативно-правових актів та здійснення комплексу заходів, спрямованих на розбудову інституту державної служби в Україні в рамках його адаптації до стандартів ЄС [20].

Також важливим нормативно-правовим актом є Закон України «Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу». У ньому визначено механізм досягнення Україною відповідності третьому

Копенгагенському та Мадридському критеріям набуття членства в ЄС. Цей механізм включає адаптацію законодавства, її етапи, послідовність здійснення у пріоритетних сферах; утворення відповідних інституцій; фінансове, кадрове, інформаційне забезпечення, інші додаткові заходи для ефективного право творення та правозастосування [12].

Внаслідок революційних суспільно-політичних подій в останні роки в Україні склалися сприятливі передумови для формування належної нормативно-правової основи здійснення децентралізації влади та розвитку системи публічного управління. Одним важливих документів у комплексі нормативно-правових актів, спрямованих на забезпечення цього процесу стало Розпорядження Кабінету Міністрів України «Про схвалення Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні». Метою Концепції є визначення напрямів, механізмів і строків формування ефективного місцевого самоврядування та територіальної організації влади для створення і підтримки повноцінного життєвого середовища для громадян, узгодження інтересів держави та територіальних громад [18].

У 2014 р. Кабінет Міністрів України затвердив Державну стратегію регіонального розвитку на період до 2020 р., якою передбачено реформування адміністративно-територіального устрою з метою посилення і гармонізації владних відносин та системи управління у регіонах на прогресивних європейських засадах [13].

У прийнятій у 2014 р. Угоді про коаліцію депутатських фракцій «Європейська Україна», положення якої спрямовані на забезпечення формування системи державної влади та системи органів місцевого самоврядування [21].

Специфічність процесу формування належної нормативно-правової бази публічного управління полягає у тому, що законодавча та судова влади можуть впливати на організаційну складову механізму публічного управління шляхом створення відповідних нормативних актів, тобто через правові норми.

У системі механізму публічного управління правову складову можна вважати провідною, оскільки на її основі створюються правові передумови для публічного управління, які знаходять вираження в нормах творенні й перебувають як всередині органів виконавчої влади, так і за їх межами. Через публічне управління відбувається реалізація політики держави органами виконавчої влади.

Для України сьогодні провідним завданням є нормативно-правове закріплення сфер політичної і публічної управлінської діяльності. З метою його вирішення уже прийнято окремі правові норми, переважно для вищих органів державної виконавчої влади.

У системі нормативно-правового регулювання публічного управління важливе значення відводиться Закону України «Про державну службу».

Реформування державної служби має за мету створення ефективної системи державного

управління відповідно до стандартів демократичної, правової держави, умов для захисту прав і свобод людини і громадянина, вдосконалення кадрового потенціалу, створення оновленого, потужного і дієздатного апарату, становлення професійної, політично нейтральної та авторитетної державної служби.

Серед головних напрямків удосконалення побудови і розвитку системи сучасної державної служби можна назвати оптимізацію управління державною службою, забезпечення об'єктивності, прозорості і гласності під час прийняття на державну службу та просування по службі, підвищення загальної культури державних службовців, суспільної довіри до них, професійне навчання державних службовців та кадрового резерву, наукове забезпечення реформування державної служби.

Політична діяльність держави має бути відокремлена від публічного управління. Виходячи з цього відповідальність у цих сферах можна поділити на політичну та юридичну, зокрема до останньої слід віднести дисциплінарну, адміністративну, цивільну, кримінальну. У межах юридичної відповідальності для державних службовців треба виділити відповідальність їх як спеціальних суб'єктів державної служби. Тому державні службовці повинні нести як загальну юридичну відповідальність, так і спеціальну юридичну відповідальність.

Отже провідним завданням нормативно-правового регулювання публічного управління є забезпечення оптимального співвідношення повноважень і відповідальності суб'єктів публічного управління для конкретних етапів децентралізації влади.

Удосконалення нормативно-правової основи розвитку публічного управління в Україні має проводитись з урахуванням реально існуючих засад реформування державної влади. Відповідно до Конституції України адміністративно-територіальний устрій повинен визначатися виключно законом. Однак такий закон не прийнято.

Тому доцільно прийняти Адміністративно-процедурний кодекс України, який би унормував процесуальну форму здійснення управлінського адміністративного процесу. Ідеологія проекту «Адміністративно-процедурного Кодексу України»: зводиться до збільшити обсяг прав і можливостей громадянам та юридичним особам й збільшення рівня обов'язків та відповідальності з боку адміністративного органу.

На даний час в Україні відсутня цілісна система, що здійснювала б постійний і повноцінний моніторинг усього правового простору і всієї право реалізаційної практики. Не існує й єдиної державної структури, що могла б планомірно здійснювати цю життєво необхідну функцію. За даних умов ключовим моментом у вирішенні даної проблеми має стати створення Центру правового моніторингу як структури, що здатна об'єднати на єдиній основі зусилля державних органів, наукових організацій, громадських об'єднань та інших структур громадянського суспільства для вирішення таких завдань, як органі-

зація комплексної системи наукового забезпечення законотворчої і право застосовної діяльності в країні та запровадження системи державного контролю якості й ефективності правотворчої і право застосовної діяльності.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Формування нормативно-правової основи публічного управління повинно відповідати управлінському призначенню відповідних органів влади і зміні їх характеру у процесі децентралізації. На загальнодержавному рівні публічне управління має здійснюватись переважно виконавчою владою. Законодавча та судова влади можуть впливати на організаційну складову механізму публічного управління шляхом створення відповідних нормативних актів, тобто через правові норми. Перспективою подальших досліджень може бути аналіз ефективності нормативно-правової основи публічного управління в умовах здійснення децентралізації на регіональному та місцевому рівнях.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Бондар Ю.А. Менеджмент в органах державної влади. *Наукові праці Кіровоградського національного технічного університету. Економічні науки*. 2013. Вип. 24. С. 208–216. URL: [file:///C:/Users/%D0%95%D0%BA%D0%B0%D1%82%D0%B5%D1%80%D0%B8%D0%BD%D0%B0/Downloads/10%20\(2\).pdf](file:///C:/Users/%D0%95%D0%BA%D0%B0%D1%82%D0%B5%D1%80%D0%B8%D0%BD%D0%B0/Downloads/10%20(2).pdf).
2. Бобко Л.О. Проблеми становлення та розвитку системи публічного адміністрування в Україні. *Електронний журнал «Державне управління: удосконалення та розвиток»*. URL: http://www.dy.nayka.com.ua/pdf/5_2018/34.pdf.
3. Бойченко В.С. Сутність процесу реформування управління розвитком регіону. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2015. Вип. 3. С. 30–33. URL: <https://dspace.uzhnu.edu.ua/jspui/bitstream/lib/12832/1/СУТНІСТЬ%20ПРОЦЕСУ%20РЕФОРМУВАННЯ%20УПРАВЛІННЯ>.
4. Береза А.В. Реформа публічного управління: сучасні тенденції та перспективи для України. С. 287–294. URL: <http://dspace.onua.edu.ua/bitstream/handle/11300/1272/Bereza.pdf?sequence=1&isAllowed>.
5. Висновок Комітету Верховної Ради України з питань правової політики та правосуддя від 09.12.2015 р., протокол № 38. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=55812.
6. Європейська хартія місцевого самоврядування. м. Страсбург, 15.10.1985р. URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/ru/994_036.
7. Конституція України: Прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28.06.1996 р. Київ : Преса України, 1997. 80 с.
8. Моніторинг сприйняття реформ у суспільстві: підготовлено TNS для Національної ради реформ (лютий 2018 р.) URL: <http://reforms.in.ua/ua/report/all>
9. Павлюк Н.В. Формування нормативно-правової основи публічного управління в контексті децентралізації влади в Україні. *Вісник Центральної виборчої комісії*. 2015. № 2 (32). С. 84–89. URL: <http://www.kbuara.kharkov.ua/e-book/apdu/2017-1/doc/3/05.pdf>.
10. Про внесення змін до Конституції України (щодо децентралізації влади). URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=55812.

11. Про державну службу. Закон України від 10.12.2015 р. № 889-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2016. № 4. Ст. 43.

12. Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу: Закон України від 18.03.2004 р. № 1629-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2004. № 29. Ст. 367. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1629-15>.

13. Про затвердження Державної стратегії регіонального розвитку на період до 2020 року. Постанова Кабінету Міністрів України від 06 серпня 2014 р. № 385. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/385-2014-%D0%BF>.

14. Про затвердження плану заходів щодо реалізації Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 18.06.2014 р. № 591-р. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/591-2014-%D1%80>.

15. Про Кабінет Міністрів України: Закон України від 27 лютого 2014 р. № 794-VII. *Відомості Верховної Ради України*. 2014. № 13. Ст. 222.

16. Про Концепцію адаптації інституту державної служби в Україні до стандартів Європейського Союзу. Указ Президента України від 05.03.2004 р. № 278/200 URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/278/2004>.

17. Про План заходів щодо реалізації положень Висновку Парламентської асамблеї Ради Європи щодо

заявки України на вступ до Ради Європи та Резолюції Парламентської асамблеї Ради Європи «Функціонування демократичних інституцій в Україні»: Постанова Верховної Ради України від 11.04.2012 р. № 4631-VI. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/4631-vi>.

18. Про схвалення Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні. Розпорядження Кабінету Міністрів України від 01 квітня 2014 р. № 333-р. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/333-2014-%D1%80>.

19. Райт Г. Державне управління / пер. з англ. В. Івашко. Київ : Основи, 1994. 191 с.

20. Рекомендації Rec (2001)19 про участь громадян у місцевому публічному житті. Ухвалено Комітетом міністрів на 776-му засіданні заступників міністрів від 6 грудня 2001 р. URL: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/MU01243.html.

21. Угода про коаліцію депутатських фракцій «Європейська Україна» від 27.11.2014 р. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/n0001001-15>.

22. Угода між Україною та Європейською Комісією про фінансування програми «Підтримка комплексного реформування державного управління в Україні». Підписання з додатковою Угодою 2018 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984_009-18?lang=en.

23. Управление – это наука и искусство / А. Файоль, Г. Эмерсон, Ф. Тейлор, Г. Форд. Москва : Республика, 1992. 351 с.

Павліченко Е.В., Гузенко О.П. НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПРОЦЕСУ РЕФОРМУВАННЯ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ

У статті розглянуто сучасний стан і теоретико-методологічні основи публічного управління в умовах інституційних змін, що відбуваються у зв'язку з процесом його реформування та євроінтеграції. Проаналізовано основні нормативно-правові акти, що сприяють формуванню системи публічного управління в Україні, показано взаємозалежність правового регулювання публічного управління і децентралізації влади й виявлено проблемні питання з цього напрямку. Показано, що у системі механізму публічного управління правову складову можна вважати провідною, оскільки на її основі створюються правові передумови для публічного управління, які знаходять вираження в нормотворенні й перебувають як всередині органів виконавчої влади, так і за їх межами. Через публічне управління відбувається реалізація політики держави органами виконавчої влади. Доведено необхідність удосконалення принципів підходів реформування системи публічного управління та розкриття проблемних аспектів процесу формування нормативно-правової основи публічного управління у контексті децентралізації влади в Україні. Обґрунтовано напрями удосконалення нормативно-правового регулювання процесу реформування публічного управління в Україні й встановлено, що законодавча та судова влади можуть впливати на організаційну складову частину механізму публічного управління шляхом створення відповідних нормативних актів, тобто через правові норми. Відзначено, що формування нормативно-правової основи публічного управління повинно відповідати управлінському призначенню відповідних органів влади і зміні їх характеру у процесі децентралізації.

Ключові слова: децентралізація влади, нормативно-правова основа, публічне управління, механізми управління, реформування публічного управління.

Pavlichenko E.V., Huzenko O.P. LEGAL REGULATION OF THE PUBLIC ADMINISTRATION REFORM PROCESS IN UKRAINE

The article shows that the low quality of public administration in Ukraine is recognized by both citizens, the country's leadership and the expert community, and international organizations.

The reform of public administration requires, first of all, the restoration of relations of trust, mutual understanding, sincerity and honesty between the state and citizens, between state bodies and all public structures.

It is shown that at the current stage it is necessary to achieve a reasonable correspondence between state and legal regulation and the naturalness of life, its experience and traditions, stability and adaptability, multilayered and self-governing. It is proved that in Ukraine there is a need to build a qualitatively new model of state and municipal government, in which the needs and interests of the people should be put at the forefront. In the new model of public administration, the state apparatus should function according to the standards of democratic and effective governance, openness and accountability to society, taking into account the best international experience.

Currently, various issues of public administration are regulated by various regulatory legal acts of different levels. They often conflict with each other. Many of them incompletely and inconsistently regulate public administration issues, which gives rise to ambiguous practice of their application. Normative acts devoted to public administration are not systematic enough and are not connected by uniform principles of public administration.

In order to eliminate these shortcomings, it is necessary to form a new model of public administration, which implies a more consistent orientation of all parts of public administration towards achieving clear, socially significant results; a high share of public participation, which inevitably requires the development of new mechanisms for interaction between the state and society for managerial purposes, improvement of the process of legal regulation

The article establishes the need to improve the fundamental approaches to reforming the public administration system, together with the need to disclose the problematic aspects of the process of reforming the regulatory framework of public administration in the context of decentralization of state power in Ukraine. The main directions of improving the legal regulation of the process of reforming public administration are substantiated and it is established that the legislative and judicial authorities have a direct impact on the public administration system on the basis of the formation of relevant regulations.

It is shown that management should be in accordance with the authorities and changes occurring in the process of decentralization. character.

The article established that the subject of legal regulation of public administration are state legal institutions, consciousness, behavior and activities of people associated with ensuring the formation and implementation of public administration.

Accordingly, from the variety of the method of legal regulation, this subject uses its methods, means, methods, structures and meanings of norms that give the legal status of state bodies and their functioning processes certainty, focus and consistency. At the same time, it was pointed out that it is important not to mix the legal regulation of public administration and the legal activities of state bodies in relation to managed facilities. Therefore, a lot depends on the legal forms in which all these phenomena are legally reflected and fixed.

It is possible and expedient to overcome the inconsistency of legal regulation of public administration by developing and adopting a law on public administration.

Key words: decentralization of power, regulatory framework, management mechanism, public administration, public administration reform.